

(Βούρβουρ.) 4) Κυλινδρικὸν πλέγμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται ὁ ἀρτίως πηχθεὶς τυρὸς διὰ νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα του Πελοπν. (Βασαρ. Λακεδ. Οἰν.): *Βάνομε τὸ τυρὶ 'ς τοὺς βεζιζές Βασαρ. Τυρὶ τῆς βεζιζᾶς αὐτόθ.* β) Εἶδος ξηροῦ τυροῦ Ἀθῆν. Ἦπ. — *Λεξ. Βλαστ.* 5) Μικρὸς ξύλινος κύλινδρος τῆς σαίττας τῆς φερούσης τὸ μασούρι περιστρεφόμενος διὰ τῆς ἀνέμης ὑπὸ τῶν ὑφαντῶν Πελοπν. (Μεσσ.)

VI) Τὸ δένδρον ἰτέα Κέως.

Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Κέως.

βεζιρας ὁ, ἀμάρτ. *βιζιρας* Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *βεζιζιρης* διὰ τῆς καταλ. -ας.

1) Ἀστράγαλος. 2) Παιδιά τοῦ ἀστραγάλου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βεζιζιρης* 4.

βεζιρεία ἡ, Ἦπ. (Ἀρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βεζιζιρης*.

Μία τῶν στενωτέρων ἐδρῶν τοῦ ἀστραγάλου. Συνών. *βεζιζιρης* 3.

βεζιζιρης ὁ, κοιν. *βιζιζιρης* ἐνιαχ. *βεζιζι'ς* Θράκ. *βιζιζι'ς* βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *vezir*.

1) Πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας κοιν.: Φρ. *Θὰ σὲ κάνω βεζιζιρη* (θὰ σὲ ἀνταμείψω γενναίως). 2) Ἀνώτατος Τουρκος διοικητικὸς ὑπάλληλος, διοικητὴς περιφερείας πολλαχ.: *Ὁ βεζιζιρης τῆς Τριπολιτσᾶς Πελοπν.* β) Θωπευτικὴ προσφώνησις υἱοῦ ὑπὸ τῆς μητρὸς του Θράκ. (Ἀδριανούπ.): *Πιδί μ', βιζιζι' μου!* 3) Μία τῶν ἐδρῶν τοῦ ἀστραγάλου εἰς τὴν παιδιὰν τοῦ ἀστραγαλισμοῦ πολλαχ. Συνών. *βεζιζιρεία*. 4) Ἡ παιδιὰ τοῦ ἀστραγαλισμοῦ Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών. *ἀσίκι 1 β, ἀστραγάλι 2, ἀστράγαλος 1 β, βέζιρας 2*.

βεζιζικὸς ἐπίθ. Κῶς *βιζιζικος* Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βεζιζιρης* καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βεζιζιρη: *Βεζιζικὰ ροῦχα Κῶς Παίρνει ὁ Γιαννάκης τὸ βασιλικὸ δρόμο κι ὁ Ἀθάνατος τὸ βιζιζικο* (ἐκ παραμυθ.) Θράκ.

βεζιζογιζὸς ὁ, Θράκ. (Γέν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *βεζιζιρης* καὶ *γιζός*.

Ὁ υἱὸς τοῦ βεζιζιρη. Συνών. *βεζιζιρόπαιδο, βεζιζιρόπουλλο* (ἰδ. *βεζιζιροπούλλα*).

βεζιζιρόπαιδο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βεζιζιρης* καὶ *παιδί*.

Βεζιζιρογιζός, ὁ ἰδ.:

βεζιζιροπούλλα ἡ, πολλαχ. *βεζιζιρόπουλλο* τό, πολλαχ. *βιζιζιρόπουλλο* Νάξ. *βιζιζιρόπ'λλον* Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βεζιζιρης* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πούλλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,636 κέξ.

Ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ βεζιζιρη ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ὁ γιζὸς τοῦ ρῆγα ἐπέρασε νὰ πὰ' νὰ βρῇ γυναῖκα

κ' εἶχε μαζί τὸ φίλο του, τὸν μπιστεμένο φίλο,

τ' ὁμορφο βεζιζιρόπουλλο, τὸ μυριόζηλεμένο

ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ.' 130. Τὸ θηλ. *Βεζιζιροπούλλα* καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ. (Μυριόφ. κ.ά.)

βεῖλε ὁ, Τσακων. *δεῖλε* Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *εἰλεός*.

1) Κοχλίας. Συνών. *σαλιγκάρι*. 2) Λεῖμαξ. Συνών. *γυμνοσάλακας, σαλιακομάνα*.

βέκ-κιο ὁ, Ἀπουλ. (Καλημ.) *βέκ-κιο* Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *veccchio*.

Γέρων.: *Πλέον ἀμπρὸ βρίσκει τὸ πάππο μου ποῦ ε' πλέο βέκ-κιο πὶ μένα* (πάρᾳ μπρὸς εὐρίσκει τὸν πάππον μου ποῦ εἶναι πρὸ γέρος ἀπὸ ἐμένα) Καλημ.

βελαζούρι τό, ἀμάρτ. *βιλαζούρ* Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ρ. *βελάζω* καὶ τῆς καταλ. -ούρι.

1) Ἀμνὸς βελάζων. 2) Μεταφ. νήπιον: *Τί πιριμέν'ς ἀπ' αὐτό, εἶνι βιλαζούρ' ἀκόμα*.

βελάζω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) *βελάζον* Τσακων. *βελάζ-ζον* Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) *βιλάζον* βόρ. ἰδιώμ. *β'λάζω* Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) *βιλιάζω* Ἦπ. Παξ. *βιλιάζον* Μακεδ. (Σιάτ.) *β'λιάζω* Ἦπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. κ.ά. *β'λιάζον* Ἦπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. Χουλιαρ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Νάουσ. Σισάν.) *βιάζον* Τσακων. *βελάχω* Ζάκ. *βελάω* Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) *ἀβελάω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *δελάζω* Ζάκ. Θράκ. (Τσακίλ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Γύθ. Κλουτσιοχ. Σουδεν. Τρίκκ. Τρίπ.) — *Λεξ. Μ'Εγκυκλ. βιλάζον* Μακεδ. *βιλιάζον* Μακεδ. (Σιάτ. Χαλκιδ.) *δ'λιάζον* Μακεδ. (Σιάτ.) *μπελάζ-ζον* Εὐβ. (Κουρ.) *πελάζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *μελάζω* Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Τσακίλ. κ.ά.) Μέγαρ. *μιλιάζον* Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως *βέ* ἢ *δ* ἐ δηλούσης τὴν φωνὴν τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν.

1) Βληχῶμαι, ἐπὶ πρόβατον καὶ αἰγὸς κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: *Βελάζει τ' ἀρνὶ - ἢ γίδα - τὸ κασίκι - τὸ πρόβατο κοιν.* || Φρ. *Σὰν τὸ κασίκι β'λιάζει* (ἐπὶ κραυγάζοντος) Ἦπ. *Ἐβέλαξε σὰν ἀρνὶ* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *Ἀρνὶ δὲ θὰ βελάξῃ* (οὐδεὶς θὰ σωθῇ) Πελοπν. (Βούρβουρ.) *Δὲν ἀφί' γίδα νὰ βιλάξ'* (ἐπὶ ἱκανοῦ αἰγοκλέπτου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. *Ἀρνὶ ποῦ δὲ βελάζει γάλα δὲν τρώει* (ὁ μὴ αἰτῶν δὲν λαμβάνει) πολλαχ. *Τοῦ γουρού'ν ποτιτὲ δὲ βιλάξ', πάντα γρουλλίξ'* (ἡ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται) Σάμ. || Ἄσμ.

Κᾶπον βελάζουν πρόβατα, κᾶπον βελάζουν γίδια Πελοπν. (Λάστ.)

Καὶ β'λιάζουν σὰν τὰ πρόβατα καὶ σὰν τ' ἀρνὶα 'ς τὲς μάντρες Ἦπ. Πβ. *ἀναβελάζω 1*. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπου, κραυγάζω ἰσχυρῶς, ὀδύρομαι, θρηνηῶ πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): *Β'λιάζει τὸ παιδί* Ἦπ. *Ἐβέλαξε τὸ παιδί ἀπ' τὰ κλάματα* Πελοπν. (Δημητσάν.) *Βιλάξ'* ἀπὸν τοὺν πόνον Εὐβ. (Στρόπον.) *Μοῦ κόφτει τὴν καρδιά, γι' αὐτὸ πελάζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) || Φρ. *Βέλαξι οὐ κόσμους ἀπ' τ'ν πείνα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Βέλαξαν τὰ πιδιὰ ἀπ' τὰ πιγνίδια* (παρεξετράπησαν) αὐτόθ. *Δὲ θὰ βελάξῃ οὐτ' ἓνας* (οὐδεὶς θὰ ὑπολειφθῇ ζῶν) Πελοπν. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Κ' ἡ μάνα του ἀπουκουντὰ μόν' σκούζει κι βιλάζει Μακεδ. Συνών. *ἀναβελάζω 2, παραβελάζω*. 3) Μετοχ. *βελασμένος*, ὁ φονευθεὶς καὶ μὴ τυχὼν ἐκδικήσεως, ἀνεκδίκητος (ἢ σημ. ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ὁ νεκρὸς βοᾷ καὶ ζητεῖ ἐκδίκησιν) Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ἀγδίκαιωτος*.

βελαξιά ἡ, σύνθηθ. *βιλαξιά* Εὐβ. (Στρόπον.) *βιλαξιά* Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βελάζω*.

Βέλασμα 1, ὁ ἰδ.

βέλασμα τό, κοιν. *βέλιασμα* Ἦπ. (Ζαγόρ.) *βίλιασμα* Παξ. *β'λιάσμα* Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 62 καὶ 80 *δέλασμα* Λεξ. Μ'Εγκυκλ. *δέλιασμα* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *βέλισμα* Ἦπ. (Κεστρίν.) *βέλαγμα* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *β'λιάγμα* Μακεδ. (Βλάστ.) *μέλασμα* Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βελάζω*.

1) Ἡ φωνὴ τῶν βληχομένων ζῴων, ιδίως προβάτων καὶ αἰγῶν, βληχηθμός κοιν.: Τὸ βέλασμα τῆς γίδας - τοῦ προβάτου. Τὰ βελάσματα τῶν ἀρνιῶν - τῶν κατσικιῶν - τῶν οπαδιῶν κοιν. || Ποίημ.

Ἀπ' τὰ βραχνὰ βελάσματα ἀχολογοῦν οἱ ράγες ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,217. Συνών. βελαξιά. 2) Με-
ων. ἄνθρωπος ἀμβλύνους, βλάξ Θεσσ. (Νευρόπ.) Πελοπν.
Τριφυλ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Αὐτὸς εἶναι βέλασμα Νευ-
ρόπ. Δὲν εἶναι τίποτα ἀπὸ δαῦτον, ἓνα βέλασμα εἶναι Τριφυλ.
Αἰ, μαρὲ βέλασμα! Καλοσκοπ.

βελασμός ὁ, ἀμάρτ. β' λιασμός Ἡπ. βιλιαγμός
Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βελάζω.
Κραυγὴ γοερά, θρηνησ ἐνθ' ἄν.: Κακὸς σ' βιλιαγμός!
(ἀρά) Ζαγόρ.

βελάτρι τό, Καλαβρ. (Καρδ. Κοντοφ. Μπόβ. Χωρίο
Ροχούδ.) μελάτρι Καλαβρ. (Ροχούδ. Χωρίο Βουν.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. βέλος. Ἰδ. GRohlf's Etym.
Wörtl.

Βούκεντρον. Συνών. βουκέντρι.

βελαχτό τό, Εὐβ. (Κουρ.) βιλιαχτό Ἡπ. βελιαχτό
Πελοπν. (Μάν.) βελατό Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) βι-
λατό Εὐβ. (Στρόπον.) βελιατό ΧΧρηστοβασ. Ἀγάπ. 2,62
βιλιατό Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βελαχτός < βελάζω.

1) Τὸ συνεχές βέλασμα Εὐβ. (Κουρ. Στρόπον.) Ἡπ.
Παξ. Πελοπν. (Μάν.) — ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: Ἀκούστη-
κε πάλε τὸ βελιατό τοῦ βετουλιῶ ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

2) Τὸ πρόβατον ὡς βελάζον Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)
Πβ. βελαζούρι 1.

βελέντζα ἡ, σύνηθ. βιλέντζα σύνηθ. βορ. ιδιωμ.
βελιέντζα Ἡπ. (Πρέβ.) βιλένσα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) βε-
λέτζα Ἀθ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Μεσσ.) Σάμ. Σύμ. Τσακων. βελέτζα Κεφαλλ.

Κατὰ Muchlinski καὶ Miklosich ἐκ τοῦ Οὐγγρ. *ve-
leny*, ὃ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἰσπανικῆς πόλεως *Va-
lencia*. Κατὰ GMeyer Neugr. Stud. 2,17 ἡ λ. εἰσῆλ-
θεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διὰ τῆς Σλαβι-
κῆς ἐκ τοῦ Τουρκ. τύπου *velenye* = μάλλινον σκέπασμα
ἐκ τῆς Καταλωνίας.

1) Βαρὺ μάλλινον κλινოსκέπασμα σύνηθ.: Φρ. Ἐπιασι
τ' βιλέντζα (ἡσθένησε) Μακεδ. (Βλάστ.) Νὰ εἶσαι καλὰ τὸν
Αὔγουστο μὲ δεκοχτὼ βελέντζες (ἀρὰ ὑπὸ τὴν μορφήν εὐ-
χῆς, νὰ καταληφθῇς ἀπὸ ρῖγος ὥστε νὰ σκεπασθῇς μὲ δε-
καοκτὼ σκεπάσματα) Ἡπ. || Παροιμ. Ὅσον οἱ φτάν' ἡ βι-
λέντζ' ἀπλώσον (ἀναλόγως τῆς περιουσίας σου ὀφείλεις
νὰ κανονίζης τὰς δαπάνας σου) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τῇ νύχτᾳ σὰ οἱ θυμηθῶ, σ' κώνουμι τοὶ καθίζου
τοῦ πάπλουμα κάνου καβγὰ τοὶ τῇ βιλέντζα στοῖζου
Λέσβ. (Πλομάρ.) Συνών. κάππα, κουβέρτα, φλοκ-
κάτη. Τὸ ἄρσεν. Βελέντζας ἐπών. Ἀθῆν. Εὐβ. Κεφαλλ.

2) Εἶδος ἐπανωφορίου Κορσ. 3) Ἡ νόσος γρίπη
Θράκ. (Μέτρ.)

βελεντζι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) βιλιντσι Μακεδ.
(Βέρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα διὰ τῆς καταλ. -ί.
Μικρὰ βελέντζα 1, ὃ ἰδ. Συνών. βελεντζοπούλλα,
βελεντζούλλα.

βελεντζιάζω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) βιλιντζιάζου
Στερελλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα.
Καλύπτομαι ἀπὸ νέφη, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

βελεντζοπούλλα ἡ, ἀμάρτ. βιλιντζοπούλλα Θράκ.
(Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.
Βελεντζί, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τί θὰ σκιπαστοῦμι; — Κάππες κὶ βιλέντζες
κὶ βιλιντζοπούλλες

Αἰν.

βελεντζόσκουτο τό, ἀμάρτ. βιλιντζόσκουτα τά,
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βελέντζα καὶ σκουτί.

Πληθ., μάλλινα χονδρὰ σκεπάσματα καὶ ἐνδύματα.

βελεντζούλλα ἡ, ἀμάρτ. βιλιντζούλλα Ἡπ. (Ἰω-
άνν.) Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.
Βελεντζί, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Ἐχον μὲ βιλιν-
τζούλλα ποῦ 'ν' γιουμάτ' καρ' δάκρια (ὃ οὐρανὸς μὲ τὰ ἄστρα)

Ἰωάνν.

βελεσσάδα ἡ, ἀμάρτ. βελισάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέσσι καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Εἶδος ἐφαπλώματος.

βελεσσάκι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) — Λεξ. Δη-
μητρ. βελεσσάδι Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέσσι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν βελέσσι 4 καὶ 5, ὃ ἰδ.

βελεσσερὸς ἐπίθ. Κρήτ. βελεστερὸς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέσσι καὶ τῆς καταλ. -ερὸς.

Βαμβακερός: Βελεσερὴ κλωστή.

βελέσσι τό, Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ.ά.) Κεφαλλ.
(Λειξούρ. κ.ά.) Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.
Καλάμ. Κίτ. Λάγ. Λεντεκ. Μάν. Ὀλυμπ. Πύλ. Τριφυλ.)
— Λεξ. Βλαστ. 330 Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βελέσσι Πελοπν.
(Αἰγιάλ. Φεν.) βελέτσι Παξ. βελέτσι Ἀνάφ.

Ἐκ τοῦ Βενετ. *valessio*. Ἰδ. GMeyer Neugr. Stud.
2, 17.

1) Βάμβαξ Κρήτ. Συνών. μπαμπάκι. 2) Βαμ-
βακερὴ κλωστή Κρήτ. 3) Εἶδος καλύμματος Ἀνάφ.

4) Ἐσωφόριον τῶν γυναικῶν συνήθως βαμβακερὸν
Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ.
Καλάμ. Φεν.) Συνών. μεσοφόρι, μεσοφούστανο.

5) Ἐξωτερικὸν ἔνδυμα τῶν γυναικῶν ἐορτάσιμον, συ-
νήθως ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν ἄκρων ποδῶν ἐξικνού-
μενον Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ.ά.) Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ.ά.)
Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κίτ. Λάγ. Λεντεκ. Μάν. Ὀλυμπ. Πύλ.
Τριφυλ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Φρ. Ἀλλάργα ἀπὸ
βελέσσι (μακρὰν ἀπὸ γυναικας) Ζάκ. Δὲ φορῶ βελέσσι, φορῶ
βρακί (δὲν εἶμαι γυνή, εἶμαι ἀνὴρ, δηλ. δὲν εἶμαι ἀναν-
δρος) Κεφαλλ. Σέρνεται ἀπὸ βελέσσι (ἄγεται καὶ φέρεται
ὑπὸ γυναικὸς) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ποιὸς εἶγδε ἀπάνω σὲ βουνὸ φοράδα μὲ βελέσσι
καὶ προβατῖνα μὲ βρακί καὶ ποντικὸ μὲ φέσι

Λειξούρ.

Ὅποιος πιστέιρη γυναικὸς βελέσσι νὰ φορέσῃ,
τὰ χέρια του πιστάγκωνα μπόγας νὰ τοῦ τὰ δέσῃ

Ζάκ. Συνών. ἄμπιτο 1. 6) Εἶδος γυναικεῖου ἐπεν-
δύτου Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἄσμ.

Ντύθηκε ἡ Μάρω τοῦ παπᾶ, φόρεσε τὸ βελέτσι

Παξ. 7) Ἐξωτερικὸν ἔνδυμα τῶν ἱερέων Λεξ. Βλαστ. 330.

βέλι τό, ἀμάρτ. βέλ' Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέλος.

Βέλος, ὃ ἰδ.

